

grundlag for reguleringen af de stødse mere påtrængende vandforureningsproblemer.

Efter oprettelsen af ministeriet for forureningsbekæmpelse er vandforsynings- og vandløbslovgivningen nu for første gang samlet under ét ministerium. Som konsekvens heraf besluttedes det på et tidligt tidspunkt under overvejelserne vedrørende nærværende lovforslag, at man burde stille imod, at vandforureningsproblematikken samlet blev behandlet i det nye lovforslag. Som ovenfor anført var denne beslutning bl. a. begrundet i lovtekniske hensyn, men hertil kommer — som det også er fremhævet i Forureningsrådets målsætningsrapport — at der er en bred berøringsflade imellem problemerne vedrørende grundvand og overfladevand og dermed en snæver sammenhæng mellem spørgsmål om forurening af grundvand og spørgsmål om forurening af overfladevand. Det må derfor anses for hensigtsmæssigt, at problemerne omkring forurening af den samlede vandressource nu foreslås reguleret i én lov og inden for de rammer for den fremtidige miljøbeskyttelse, som søges tilvejebragt ved lovforslaget.

I forbindelse med overførelsen af de nævnte bestemmelser har man anset det for hensigtsmæssigt at følge lovforslagets almindelige principper med hensyn til kompetencefordelingen mellem myndighederne. I overensstemmelse hermed foreslås det, at kompetencen til at træffe afgørelser på dette område overføres fra sundhedskommissioner og landvæsenkommissioner til de kommunale råd, dog med undtagelse af afgørelser vedrørende erstatningsfastsættelse, som foreslås bibeholdt hos landvæsenkommissionerne. Det tilsvarende princip er i øvrigt også lagt til grund ved det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning, og lov om offentlige veje, hvor det ligeledes foreslås, at sundhedskommissionernes og landvæsenkommissionernes hidtidige kompetence med hensyn til vandindvindingsspørgsmål fremtidig overføres til de kommunale råd.

Som det fremgår af forslaget, har man i forbindelse med overførelsen foretaget en forenkling og modernisering af de nuværende regler i vandforsyningslovens kapitel V. Med hensyn til indholdet af bestemmelserne må det dog understreges, at det ikke hermed har været tanken at ændre bestemmelsernes anvendelsesområde, udover hvad der må anses for naturligt i forbindelse med overførelsen af sådanne regler til det nye lovforslag. Som eksempel på et af de tilfælde, hvor sådanne konsekvensændringer forekommer naturlige, kan nævnes reglen i vandforsyningslovens § 40, stk. 3, hvorefter tilladelser til sivebrønde og lignende indretninger bl. a. kan

tilbagekaldes „når sundhedsmæssige grunde i øvrigt gør det ønskeligt“. Den pågældende bestemmelse foreslås nu optaget i § 11, stk. 3, i nærværende kapitel, men samtidig foreslås det, at kriteriet „sundhedsmæssige grunde“ ændres til „hensynet til miljøbeskyttelsen“.

Til § 11.

Bestemmelsen sammenfatter de forhold, der er omhandlet i vandforsyningslovens §§ 39 — 40.

Vandforsyningslovens § 39, stk. 1, fastslår som et generelt princip, at grundvandet ikke må forurennes eller udsættes for forurening med giftige stoffer, eller stoffer som ikke eller kun langsomt nedbrydes i undergrunden. Efter § 39, stk. 2, kan der fastsættes regler om sikring og kontrol med oplag af sådanne stoffer, og i forbindelse hermed gøres undtagelse fra forbudet i stk. 1. Udover den mere almindeligt formulerede målsætning i stk. 1, som vanskeligt kan anvendes til direkte regulering af konkrete forhold, har bestemmelsen betydning ved i stk. 2 at give adgang for gennemførelse af særlige forhåndsgodkendelses- og kontrolordninger med hensyn til forhold, der giver anledning til fare for forurening af grundvandet. I praksis har bestemmelsen været anvendt til regulering af den meget vigtige problematik omkring nedgravede tanke til f. eks. fyringolie. Med hjemmel i bestemmelsen er der således udfærdiget en bekendtgørelse om kontrol med oplag af olie m. v. (nr. 67 af 26. februar 1970).

På baggrund heraf har man ikke anset det for hensigtsmæssigt i den foreslåede bestemmelse at optage et generelt princip svarende til vandforsyningslovens § 39, stk. 1. I stedet foreslås det i den nye bestemmelses 2. stk., at der tilvejebringes hjemmel for ministeren for forureningsbekæmpelse til at fastsætte regler svarende til reglerne i såvel § 39, stk. 1, som i § 39, stk. 2. Ved den nye bestemmelse gives der derfor hjemmel til at udfærdige regelsæt til sikring af, at grundvandet ikke forurennes eller udsættes for forurening med væsker eller stoffer, som kan forurenne grundvandet. I medfør heraf vil den ovennævnte bekendtgørelse vedrørende olietanke blive opretholdt, og der vil kunne udfærdiges regler om oplag m. v. af andre stoffer og væsker, som det vil være hensigtsmæssigt at sikre og regulere af hensyn til grundvandsbeskyttelsen. I forbindelse hermed vil ministeren endvidere kunne udstede forbud mod oplagringer og i det hele taget anvendelse af stoffer af særlig farlig karakter.

Den nye bestemmelse giver endvidere adgang til at udstede sådanne regelsæt vedrørende forhold, der er omfattet af bestemmelsens 1. stk. Denne bestemmelse, der svarer ret nøje til vandforsyningslovens §